

Dansk resumé

Denne artikelbaserede ph.d.-afhandling, *Fashion Worth Circulating*, handler om gensalg af tøj – og om at udfordre den dominerende lineære modeindustri ved at lede efter forandringsmuligheder i den hastigt voksende gensalgsekonomi, som bygger på løfter om at puste nyt liv i allerede eksisterende klæder. Afhandlingen er tilknyttet det missionsbaserede forsknings- og innovationspartnerskab TRACE (a TRAnstition towards Circular Economy), som gennem en flæthed af tematisk beslægtede projekter søger at accelerere overgangen til en cirkulær økonomi for plast og tekstiler i Danmark.

Indenfor rammerne af TRACE tager afhandlingen afsæt i den specifikke nøgleudfordring, at 'tøj er underudnyttet' (RM2021, 23). En udfordring, som søges udbedret gennem en opskalering af gensalgsmarkedet, hvor rater på henholdsvis 30-40 og 80-90 procent af den danske tekstilsektors indtægtsstrømme skal genereres, inden årene 2030 og 2050 passerer. Sådan lyder de konkrete milepæle, som danner grundlag for partnerskabets vision og afgrænser afhandlingens særlige fokus på, hvordan fremtidens cirkulære modeøkonomi ser ud.

Teoretisk kombinerer afhandlingen perspektiver fra aktør-netværksteori (ANT), science-and-technology studies (STS), nymaterialisme og praksisteori. Den er kontekstualiseret i igangværende designfaglige debatter om den såkaldte antropocæntese, som for nylig er blevet integreret i designforskningen. Krydsningen af disse perspektiver fordrer en begrebsliggørelse af design som en planetarisk kraft. Afhandlingen positionerer sig derved i en forståelsesramme, der anerkender design som et verdensskabende fænomen, hvorigennem akkumulationen af diverse menneskelige aktiviteter kontinuerligt former og forandrer planeten – desværre ofte med vidtrækkende, utilsigtede konsekvenser. Det planetariske designbegreb, som placerer sig i forlængelse af posthumane og systemiske bevægelser, rummer en etisk forpligtelse til at designe *med* snarere end *mod* jorden og *for* opretholdelsen af beboelighed og bibringer afhandlingen en epistemologisk forankring i relationelle og materielle logikker.

Baseret på et kvalitativt datagrundlag, som sætter fokus på 1) *virksomheder*, hvis gensalgsfremmende forretningsmodeller er undersøgt gennem semistrukturerede interviews og deltagerobservationer i workshops, 2) *brugere*, hvis tøjforhold og gensalgspraksisser er undersøgt gennem interviewbaserede garderobestudier og 3) *designobjekter*, hvis livsbaner i udvalgte gensalgsmiljøer er undersøgt gennem en (n)etnografisk følg-tøjet-metode, belyser afhandlingen, hvordan tøj 'gøres' cirkulært af forskelligartede instanser. De nævnte fænomener – 1) *virksomheder*, 2) *brugere* og 3) *designobjekter* – udgør hver et omdrejningspunkt for afhandlingens tre artikler, som, med fokus på barrierer og potentialer, tildeler dem særskilt opmærksomhed under nedenstående overskrifter:

- *Artikel I: Dynamikker for gensalgsmode: en kritisk typologi for gensalgforretningsmodeller i Danmark*
- *Artikel II: Gensalgshåndværk: en undersøgelse af gensalgsevner for cirkulære garderobeøkonomier*
- *Artikel III: Forlænger gensalg tøjets brugsfase? En undersøgelse af langtidsholdbarhed på gensalgsmarkedet*

Ph.d.-projektets tresporede udforskning af, hvordan designobjekter i form af tøj performer i nutidens gensalgøkonomi, tilskynder en særlig fortolkning af cirkulær mode, som udgør en væsentlig del af forskningens praktiske og teoretiske bidrag. Når indgangsvinklen er gensalgsmarkedet, bliver tøj først cirkulært i det øjeblik, hvor det netop *performer* cirkulært ved at blive videresolgt og bevise sit cirkulære værd. Som modstykke til snævre, produktorienterede opfattelser af cirkulært og holdbart design, introducerer afhandlingen en systemisk og processuel forståelse, hvor tøjs levedygtighed kan underbygges af design uden nødvendigvis at kunne forklares med intentionelle formgivningsstrategier og materielle produktgenskaber.

Afhandlingen peger på, at cirkularitet ikke er statisk, målbart eller universelt; ikke er en ontologisk produktgenskab, teknisk styrke eller æstetik, der fysisk er indbygget i designobjektet; ikke er i designeres kontrol. Ved at sammenkoble analytiske fund fra afhandlingens tre artikler, foreslås cirkularitet som en pulserende og dynamisk tilblivelses- og praksisform; et emergent potentiale, der først findes, når det realiseres i praksis; som ofte har multiple – overraskende og indviklede – årsager; som ikke *er*, men *bliver*. Af den grund involverer opdyrkelsen af en cirkulær tekstiløkonomi med et gensalgsdomineret modemarked både 1) *virksomheder*, 2) *brugere* og 3) *designobjekter* – men principielt også alle andre – menneskelige og ikke-menneskelige – aktører, der influerer tøjs evner til at begå sig i det virkelige liv.

Med sit udvidede designbegreb går afhandlingen ikke med på de simple løsningers duelighed, men understreger nødvendigheden af flersporede, systemiske indsatser, der har problemrødderne som mål og angriber dem gennem adskillige interventionspunkter. Afhandlingens bud på, hvad der skal til for at gøre TRACE-partnerskabets visioner til virkelighed, er et forgrenet *livsforlængende væv*, hvor multiple forbundne instanser forenes og samskaber modstandsdygtige alternativer til det dominerende industrielle paradigme – ikke som enkeltindsatser, men i et tværgående fællesskab, der gør os i stand til at opnå mere med mindre.

English Summary

This article-based PhD dissertation, *Fashion Worth Circulating*, concerns the resale of clothing, challenging the dominant linear fashion industry by looking for transitional pathways in the rapidly growing resale economy that is grounded in promises of revitalising already existing garments. The dissertation is linked to the mission-driven research and innovation partnership TRACE (a TRAnSition towards Circular Economy) which, through a multitude of thematically joint projects, aims to accelerate the transition to a circular economy for plastics and textiles in Denmark.

Within the TRACE framework, the dissertation takes its point of departure in the specific key challenge that 'clothing is underutilised' (RM2021, 23), a challenge that is sought to be remedied by scaling up the resale market, where the rates of 30–40 and 80–90 percent of revenue streams in the Danish textile sector are to be generated by the years 2030 and 2050 respectively. These are the concrete milestones that form the basis of the partnership's vision, and they thus delimit the dissertation's particular stance on what the future circular fashion economy will look like.

Theoretically, the dissertation combines perspectives from actor-network theory (ANT), science-and-technology studies (STS), new materialism, and practice theory. It is contextualised in ongoing design-oriented debates concerning the Anthropocene thesis, which has recently emerged in design research. The intersection of these perspectives enables a conceptualisation of design as a planetary force. The dissertation thereby positions itself on a theoretical foundation that situates design as a world-making phenomenon through which the accumulation of diverse human activities continuously shapes and changes the planet – unfortunately often with far-reaching, unintended consequences. Situated in the slipstream of posthuman and systemic movements, the planetary notion of design entails an ethical obligation to design *with* rather than *against* the Earth and *for* habitability, equipping the dissertation with an epistemological grounding in relational and material logics.

Based on a qualitative dataset focusing on 1) *businesses*, whose resale-promoting business models are explored through semi-structured interviews and participant observations in workshops, 2) *users*, whose garment relationships and resale practices are explored through interview-based wardrobe studies, and 3) *design objects*, whose trajectories in selected resale environments are explored through a (n)ethnographic follow-the-garment method, the dissertation examines how clothing in practice is 'made' circular by diverse (f)actors. Each specified phenomenon – 1) *businesses*, 2) *users*, and 3) *design objects* – composes the focal point of one of the dissertation's three articles, which grant them specific attention under the following headings, taking notice of barriers and potentials:

- *Article I: Exploring the dynamics of fashion resale: a critical typology of resale business models in Denmark*
- *Article II: Craft of resale: an exploration of resale-ability for circular wardrobe economies*
- *Article III: Does resale extend the use phase of garments? Exploring longevity on the fashion resale market*

The PhD project's three-pronged exploration of how design objects in the shape of clothing perform in the present-day resale economy encourages a particular interpretation of circular fashion that constitutes a significant part of the practical and theoretical contribution of the research. From the perspective of the resale market, clothing is not circular until the moment it *performs* circularly by being resold and proven worthy of circulation. As a counterpoint to narrow, product-oriented perceptions of circular and durable design, the dissertation introduces a systemic and processual understanding where a garment's lastingness may be supported by design without necessarily being caused by intentional design strategies or material product properties.

The dissertation argues that circularity is not static, measurable, or universal; not an ontological product property, a technical strength, or an aesthetic quality physically built into the design object; nor is it within the designer's control. By cross-pollinating analytical findings from the three articles, circularity is proposed as a vibrant practice form and mode of becoming; an emergent potential that exists only when realised in practice; that often has multiple – surprising and entangled – causes; that it is not a *being*, but a *becoming*. For this reason, cultivating a circular textile economy with a resale-dominated fashion market involves 1) *businesses*, 2) *users*, and 3) *design objects* – but in principle also all other – human and nonhuman – (f)actors that influence the long-term survival of garments in real life.

Being informed by an expanded concept of design, the dissertation does not subscribe to the adequacy of simple solutions but emphasises the need of multi-track, systemic efforts that target root causes at several points of intervention. The dissertation proposes the idea that realising the TRACE partnership's visions requires an interconnected *web of longevity* that unites multiple relational elements around the co-creation of resilient alternatives to the dominant industrial paradigm – not as isolated efforts, but in a cross-cutting collaboration that enables us to achieve more with less.